

άνδρες ; "Ω αυτοί ! τί λαιμαργα ποῦ ρίχνανε τὰ μάτια τους ἐπάνω της καὶ πῶς προσπαθοῦσαν νὰ τὴν γδύσουν καὶ νὰ τὴν δοῦν ὅπως τοὺς τὴν ζητοῦσαν οἱ ἐπιθυμίες τους οἱ ἀνδρῆκιες ! Κι' ἤρθε στὸ νοῦ μου ὁ ἀνδρας της κι' ἡ ψυχὴ μου τότε μακάρισε νὰ εἶχε τέτοιο θησαυρό. Χαράς τονε ποῦ ἀκουμπᾶ στὴν ἀγάπη σου τὴν εὐτυχία του, χαράς τονε ποῦ κουρασμένος ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς νοιώθει τὰ βράδια τὰ χέρια σου χαϊδευτικά στὸ μέτωπό του, χαράς τονε ποῦ σκύβει στὰ ζαφειρένια νέρα τοῦ ματιοῦ σου καὶ ἀποξεχνᾷ τίς ἐννοιες, χαράς τονε ποῦ χαίρεται τὸ θεϊκό σου τὸ κορμί !

"Ἄξαφνα μὲ κῦτταξε. Τὰ μάτια της τὰ μενεξεδένια γιὰ μιὰ στιγμή ἀκούμπησαν στὰ δικά μου. Καὶ λυπήθηκα ! Κρῖμα ! χιλίες φορές κρῖμα ! Μέσα τους συνάντησα τὸν πρόστυχο ἐγωϊσμό τοῦ πλούτου. Δὲν μὲ κῦτταξε ἡρεμῆ καὶ γλυκειά, κι ἀβέβηλωτῆ ἀπὸ τὰ τόσα χυδαῖα βλέματα ποῦ τὴν λέρωναν ! Μέσα στὰ μάτια της δὲν βρῆκα τὴν ψυχὴ της ἀνεγγιχτῆ ἀπὸ τὸ θαυμασμό τοῦ ὄχλου. Δὲν εἶδα τὴν ἀριστοκρατικὴ ψυχὴ ποῦ στέκει ψηλότερα ἀπὸ τὰ διαμάντια καὶ τὰ ροῦχα τ' ἀκριβά, ποῦ κανένα στολίδι δὲν εἶν' ἀντάξιό της.

Εἶδα τὴν ἀσημαντῆ γυναικοῦλα τὴν ξιπασμένη ποῦ τρελλαίνεται στὸ λιβάδι ποῦ καίνε στὰ φτερά της καὶ στὰ δαχτυλίδια της. Καὶ κολακεύεται στὸν θαυμασμό τῶν πρόστυχων ψυχῶν... Καὶ μὲ κῦτταξε καὶ τὸ βλέμμα μου εἶπε : «Στὰ μάτια σου καὶ Σένα βλέπω τὸ θάμπωμα ποῦ φέρει ἡ παρουσία μου δὲν χορταίνεις νὰ θαυμάζης τὰ λουσα μου καὶ τὰ διαμάντια μου ! μὰ ἐγὼ δὲν σὲ καταδέχομαι, κι' ἀδίκῃ λαχταρᾶς νὰ σοῦ χαμογελάσω γιὰ νὰ δεῖξῃς στοὺς ἄλλους πῶς σὲ γνωρίζω !»

Κρῖμα, κρῖμα ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ νοιώσῃ τί

εἶμαι ἐγὼ καὶ πῶς τὴν καμαρώνω ! Κρῖμα ποῦ δὲν ξέρει τὴν ὠμορφιά της γιὰ ποῖα καὶ ποῦ στέκει ὁ δικός μου ὁ θαυμασμό. Κρῖμα νὰ τὴν θαμπώνουνε τὰ στολίδια ποῦ ἀγοράζονται καὶ τὰ βάζει γιὰ νὰ σύρῃ πίσω της ζηλιάρικα καὶ πρόστυχα τὰ βλέματα ὅποιου καὶ νάναί. Κρῖμα ποῦ δὲν ξέρει τὴν ὠμορφιά της γιὰ νάναί εὐγενικὰ περήφανη γι' αὐτὴν καὶ νὰ μὴν τὴν δίδῃ ἔτσι εὐκόλα στοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου τὸν θαυμασμὸν τὸν χυδαῖον.

Τὰ στολίδια της ; καὶ ποῖος καταδέχεται νὰ τὰ κυττάξῃ; Πῶς θάθελα νὰ μπόρῃ νὰ μὲ καταλάβῃ γιὰ νὰ πεισθῇ ! "Ἄν σὲ κυττάζω κι' ἂν δὲν βγάλω τὰ μάτια μου ἀπὸ πάνω σου, δὲν τὸ κάνω γιὰτι μου ἔκαμαν ἐντύπωσι τὰ πετραδία σου καὶ τὰ μεταξωτά σου, ὅπως θαρρεῖς. Μὲ θάμπωσε ἡ ὠμορφιά σου ποῦ δὲν ἀγοράζεται καὶ ποῦ κρῖμα ! δὲν σοῦ ἀξίζει !

Μὲ θάμπωσαν τὰ ρουμπίνια τῶν χειλέων, τὰ ζαφείρια τῶν ματιῶν σου, μὲ θάμπωσε τὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν σου καὶ τὸ χυτὸ σοῦ τὸ κορμί ! Κι' ἔπρεπε νὰ νοιώθῃς πόσο ψηλά στέκει ὁ δικός μου ὁ θαυμασμός, καὶ πόσο διαφέρει ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ σκορποῦνε στὸ πέρασμα σου χιλίων λογίων ἀνθρώποι !

Καὶ λυπήθηκα ! Ἡ ὠμορφιά ποῦ ἐκαμάρωνε καὶ τὴν ἐβλεπα νὰ πηγαίνει σὰν Νεραίδα παραπληγμένη ἀνάμεσα μας, χάθηκε γιὰ πάντα, γιὰτι μὲ κῦτταξε καὶ στὰ μάτια της δὲν βρῆκα τὴν ἀριστοκρατικὴ ψυχὴ ποῦ κανένα στολίδι δὲν εἶνε ἀντάξιό της. Εἶδα τὴν ταπεινὴ καὶ τὴν παραμικρὴ γυναικοῦλα ποῦ δὲν τῆς ἀξίζουνε τὰ τόσα πολλὰ διαμάντια καὶ στολίσματα.

Σὲ φιλῶ

LALO DE CASTRO

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

ΑΤΗΡΤΙΣΕ τὸ Συνέδριον τοῦ Βερολίνου, τὸ ὁποῖον ἐπὶ μῆνα ὀλόκληρον εἰργάσθη εἰς τὴν ἀναθεώρησιν τῆς Συμβάσεως τῆς Βέρνης τοῦ 1886 πρὸς προστασίαν τῆς πνευματικῆς ιδιοκτησίας,

πληρεστάτην καὶ λεπτομερῆ ἐργασίαν ἣτις ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ἐνδιαφέρει καὶ ἡμᾶς, καίτοι ἡ Ἑλλάς δὲν κατόρθωσεν ἀκόμη νὰ ἐξη νόμον πνευματικῆς ιδιοκτησίας.

Τὸ Συνέδριον περιέλαβεν εἰς τὴν προστατευομένην ιδιοκτησίαν τὰ ἔργα ἀρχιτεκτονικῆς, χορογραφίας καὶ μιμικῆς, ὡς καὶ τὰ βιομηχανικῆς ἐφαρμογῆς ἔργα τέχνης.

Ἡ διάρκεια τῆς ἰσχύος τοῦ δικαίωματος τοῦ ἐπιδράττειν ποσοστὰ ὠρίσθη πενήτηνδεκάετης μετὰ

τὸν θάνατον τοῦ συγγραφέως. Ἴσον διάστημα διαρκεῖ καὶ τὸ δικαίωμα ἀπαγορεύσεως ἀντιγραφῆς ἢ ἀναδημοσιεύσεως συγγραμμάτων, ἔργων τέχνης ἀνευ τῆς ἀδείας τοῦ συγγραφέως ἢ τοῦ καλλιτέχνου.

Τὰ δικαιώματα τοῦ μεταφραστοῦ ἐνός ἔργου ἔχουν τὴν ἰδίαν προστασίαν μὲ τὰ δικαιώματα τοῦ συγγραφέως, ἀνεξαρτήτως τῶν σχέσεων μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ἢ πρὸς τὸ δικαίωμα τῆς μεταφράσεως.

Εἰς τὸ ζήτημα τῶν δημοσιευμάτων τῶν ἐφημερίδων μεγάλη πάλιν διεξήχθη μεταξύ τῶν ὑποστηριζόντων τὴν πλήρη ἐλευθερίαν τοῦ Τύπου καὶ τῶν ὑπὲρ περιορισμοῦ τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ.

Ἐν τέλει ἀπεφασίσθη, ὅτι τὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματα, τὰ δημοσιευόμενα εἰς ἐφημερίδας δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀναδημοσιεύωνται ἀνευ

ἀδείας τοῦ συγγραφέως, ὁ δὲ πολιτικός ἀρθογράφος θὰ δικαιούται νὰ πληρώνηται καὶ ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, αἵτινες θὰ ἀναδημοσιεύουν τὸ ἄρθρον του.

Ἄρθρα ἐνυπόγραφα ἀναδημοσιεύονται ἐφ' ὅσον δὲν φέρουν κάτωθεν αὐτῶν ρητὴν τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἀναδημοσιεύσεως. Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει ὁ ἀναδημοσιεύων ὑποχρεοῦται ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως καὶ τὴν ἐφημερίδα ἐξ ἧς παρέλαβε τὸ ἄρθρον.

Ἐπὶ τῶν εἰδήσεων τῶν ἐφημερίδων ἐκρίθη ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ γενικός κανὼν καὶ ὅτι τὰ τῆς ἀναδημοσιεύσεως τούτων κοινίζονται συμφώνως μὲ τοὺς νόμους ἐκάστου Κράτους.

Ἐνυπόγραφα συζήτησις ἐπίσης ἔγινε διὰ τοὺς φωνογράφους καὶ τοὺς κινηματογράφους καὶ μακροσκελῆ ὑπομνήματα ὑπεβλήθησαν ἀπὸ μέρους Γάλλων καὶ Γερμανῶν ἐργοστασιαρχῶν.

Ἀνεγνωρίσθη εἰς τοὺς συνθήκας μουσικῶν ἔρ-

γων τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα ἀδείας ἀποτυπώσεως ἔργων των εἰς πλάκας φωνογράφου καὶ τῆς ἐκτελέσεως τούτων.

Ἐπίσης ὁ συνθέτης ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀρνηθῇ τὴν ἄδειαν ταύτην εἰς ἓν ἐργοστάσιον, τὸ ὁποῖον θεωρεῖ ὅτι κακῶς θὰ ἐξετέλει τὴν ἐργασίαν, ἢ νὰ ζητήσῃ τὴν καταστροφὴν τῶν πλάκων, εἰς τὰς ὁποίας κακῶς θὰ εἶχεν ἀποτυπωθῇ τὸ ἔργον. Πᾶν φιλολογικόν, καλλιτεχνικόν ἢ ἐπιστημονικόν ἔργον προστατεύεται αὐστηρότατα κατὰ τοῦ κινηματογράφου καὶ ἔχει δικαίωματα εἰσπράξεως ποσοστῶν.

Τὸ σύνολον τῆς Συμβάσεως ἐστάλη εἰς ἅπαντα τὰ ἐνδιαφερόμενα Κράτη πρὸς ἔγκρισιν. Ἐπίσης ἐτοιμάζονται καὶ οἱ σχετικοὶ νόμοι εἰς τὰ διάφορα Κράτη πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ κύρους τῆς Συμβάσεως.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟΝ

ἘΝ χαράσσω τὰς γραμμὰς αὐτὰς διὰ νὰ κρίνω, ἀλλὰ διὰ νὰ περιγράψω ὥραϊα ἐντυπώσεις. Καὶ αἰσθάνομαι ὑπερφάνειαν μεγάλην ὅτι τὴν χαρὰν αὐτὴν μοῦ τὴν προξενεῖ μία γυναικειᾶ πνευματικὴ ἐργασία.

Ἔχω ἐνώπιόν μου τὰ «Ὁράματα» τῆς συνδέλφου Σιβύλλης—τόμος μικρός, ἀλλὰ γεμάτος λυρικός ἐξάρσεις. Συνθέτουσιν διαρκεῖς μελωδίας ἢ εὐωδία τῶν ἀνθέων ἀγκαλισμένη μὲ τὸ γλυκὸ ἀεράκι τοῦ καλοκαιριοῦ, καὶ τὸ τραγοῦδι τῶν πουλιῶν σκορπισμένο ἐπάνω εἰς τὰ ἀζούρεια χρώματα τῶν ὠρῶν τῆς ἀνοίξεως.

Ἡ μελαγχολικὴ δύσις συνδυαζομένη τόσῳ τεχνικῶ μὲ κάποιαν τραγωδίαν ψυχῆς, σοῦ δίδουν τὴν μεγάλην παρηγορίαν ὅτι ἡ φύσις πάντοτε εἶνε πρόθυμος νὰ συμμερισθῇ τὰς ἀνθρωπίνας θλίψεις.

Καὶ ἡ φιδιὰ ἀνατολὴ συνδυαζομένη τόσον ὥραϊα ἀπὸ τὸν καλλιτεχνικὸν λόγον τῆς ποιητρίας μὲ κάποιαν ἐορτὴν ψυχῆς, σοῦ δίδουν τὴν αἰωνίαν ἀντανάκλασιν τῶν μειδιαμάτων τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου εἰς τῆς φύσεως τὸ εὐαίσθητον πρόσωπον.

Διότι ὅπως διὰ τὴν λύπην, ἔτσι καὶ διὰ τὴν χαρὰν ὑπάρχει εἰς τὸ Σύμπαν κάποιος καθρέ-

πτῆς ποῦ ἀντανάκλα πριστῶς κάθε κίνησιν τῆς ψυχῆς μας.

Ἄλλοίμονον εἰς τοὺς πάσχοντας ἂν δὲν ὑπῆρχε καὶ αὐτὸς ὁ παρήγορος καθρέπτῆς.

Ἐν ἀπὸ τὰ ὥραϊότερά της ποιήματα—πεζὰ πάντα—εἶνε ὁ «Ἑσπερινός».

Ἐκεῖ βλέπει κανεὶς τοὺς ὑπεργνεῖς πόθους τῆς μεγάλης γυναικειᾶς καρδιάς, ποῦ ὅσῳ εἶνε σπανίς, τόσῳ εἶνε καὶ θαυμαστή.

Τῆς καρδιάς ποῦ ζῆ ἔξω ἀπὸ τὰ στενὰ ὄρια τῶν αἰσθημάτων τοῦ κόσμου αὐτοῦ, καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὰ πάθη τῶν ταπεινῶν αὐτῶν μικροπλασμάτων.

Τῆς καρδιάς ἐκείνης ποῦ κάθε παλμός της εἶνε καὶ ἓνα ὄνειροπόλημα διὰ τὴν καλλιτέρευσιν τοῦ αἰσθηματικοῦ καὶ πνευματικοῦ κόσμου, καὶ διὰ τὴν ἐξιδανικέυσιν τοῦ προορισμοῦ του, ὁ ὅποιος ἔχει τόσῳ πολὺ παρεξηγηθῇ.

Τῆς καρδιάς ἐκείνης ποῦ θὰ ἤθελε νὰ ἦτο ὄλου τοῦ κόσμου καρδιά,—διὰ νὰ τὸν κινήσει πρὸς γρηγόρα καὶ διὰ νὰ μπορῇ σὲ κάθε νέον πλῆγμα νὰ διδῇ αὐτὴ τὸν πρῶτον εὐγενικὸν πηλμόν.

Ὡ τί ὥραϊα ὄνειρα! πόσες φορές μ' ἐμέθυσαν καὶ ἐμένα μὲ τὰ δυνατὰ καὶ ὑπερκόσμια μύρα των!

Καὶ πόσες φορές μὲ μισοκλεισμένα μάτια δὲν τὰ εἶδα καὶ ἐγὼ νὰ πλέκονται μέσα εἰς τὸ σκίοφως τῶν ρεμβασμῶν μου ἀστραπτερά, ἐκθαμβωτικά, ὑπερήφανα, μεγαλοπρεπῆ, καὶ νὰ βαραινούν τὸ μέτωπόν μου μὲ τὸν χορὸν των!